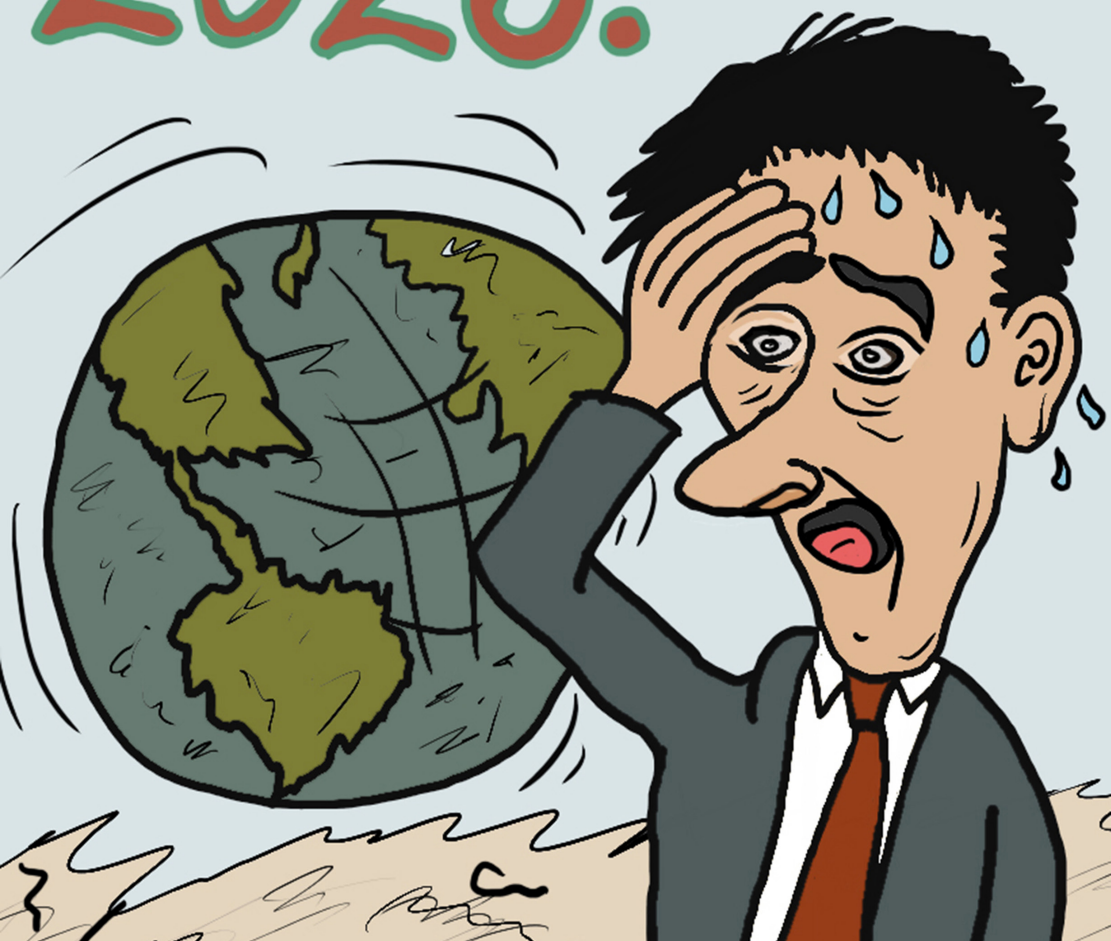

IVAN GRAHOVEC

1000 MISLI

JEDNA ISTINA

2026.

Vlastita naklada: AUTOR

Grafička obrada i naslovnica: IVAN GRAHOVEC

Urednik: DRAŽEN JERGOVIĆ

Ilustracije: Ivan Grahovec

Lektura i korektura: DRAŽEN JERGOVIĆ

Recenzije: EMIL STRNIŠA CIPALOV, NAĐAN DUMANIĆ I
DRAŽEN JERGOVIĆ

ISBN 978-953-46508-1-3

Čakovec, 02.2026.

Ivan Grahovec

1000 MISLI
JEDNA ISTINA

Zbirka aforizama

Zbirka aforizama: 1000 misli jedna istina

Uvod

Ova zbirka okuplja aforizme koji kroz ironiju, humor i jezgrovite slike razotkrivaju društvene, političke i egzistencijalne paradokse suvremene Hrvatske. Autor koristi kratku formu da bi precizno zahvatio složene teme: od države i sustava, preko ljubavi i ekonomije, do pravde, religije i globalnog konteksta. Svaka kategorija nosi vlastiti ton, ali zajedno tvore mozaik kritičkog i satiričnog pogleda na stvarnost.

Ovim putem izražavam iskrenu i duboku zahvalnost kolegama i prijateljima Emilu Strniši Cipalovu, Nađanu Dumaniću i Draženu Jergoviću na njihovom nesebičnom doprinosu kroz napisane recenzije.

Posebnu zahvalnost upućujem Draženu Jergoviću, koji je ujedno lektorirao, korigirao i uredio ovu zbirku aforizama, dajući joj završni profesionalni oblik.

Predgovor

Aforizam je najkraća književna forma, ali i najduži odjek istine. Njegova snaga leži u tome da u jednoj rečenici može obuhvatiti cijelu epohu, razotkriti licemjerje i podsjetiti nas na ono što bismo najradije zaboravili. Zbirka “**1000 misli jedna istina**” nastala je iz potrebe da se progovori o društvu koje se često skriva iza statistika, obećanja i parola, a zapravo živi u svakodnevnim paradoksima.

Ovdje se država pretvara u poduzeće, pravda u gumicu, ljubav u satiru, a povijest u reciklirano priopćenje. Autor koristi ironiju, humor i metaforu kao oružje protiv apatije i straha. Svaka kategorija u zbirci otvara novo poglavlje kritičkog promišljanja: od ekonomije i siromaštva, preko zdravlja i umirovljenika, do globalnog konteksta i kolonizacije.

Ova knjiga nije samo zbirka aforizama – ona je dokument vremena. Njeni stihovi i misli pozivaju na smijeh, ali i na otpor; na promišljanje, ali i na djelovanje. “**1000 misli jedna istina**” pokazuje da književnost može biti i društvena kronika, i politički komentar, i osobna ispovijed.

U vremenu kada se istina često skriva iza spinova i PR trikova, aforizam ostaje najiskreniji oblik književnog izraza. On ne traži puno prostora, ali traži hrabrost. Upravo ta hrabrost čini ovu zbirku važnom – jer podsjeća da riječ može biti jača od moći.

Ivan Grahovec svojim radom potvrđuje da se pjesnici mogu pojaviti u zrelim godinama, donoseći svježinu i autentičnost književnoj sceni. Njegovi aforizmi daruju čitateljima radost, promišljanje i ljepotu jednostavnog izraza, dok humor i ironija zaokružuju njegov bogat stvaralački opus.

Sadržaj

Kategorija - Tematski opis - Sadržaj (sažetak)

08. Život i svakodnevnica - Ljudi, svakodnevna iskustva, prola-
znost, navike, psihologija mase. Aforizmi o ljudskoj priro-
di, zabudama, navikama, optimizmu, sjećanju, karakteru.

22. Politika, društvo i korupcija - Vlast, institucije, zakoni,
licemjerstvo, sustav, društvena patologija . Najveća i
najkritičnija skupina: korupcija, birokracija, manipulacija,
politički cinizam.

44. Rat, mir i domoljublje - Rat, branitelji, patriotizam,
mani- pulacija simbolima. Aforizmi o lažnom domolju-
blju, ratnim mitovima, hrabrosti i zloupotrebi nacionalnih
vrijedno- sti.

55. Ekonomija i siromaštvo - Minimalac, PDV, inflacija,
poljoprivreda, rad, nejednakost. Kritika ekonomskih
apsurda, siromaštva, uvoza, nepravde i raspodjele tereta.

60. Umirovljenici i zdravstvo - Mirovine, invalidi, liste
čekanja, zdravstveni sustav Aforizmi o urušenom zdravst-
vu, mi-zernim mirovinama, birokraciji i nebrizi.

67. Ljubav, prijateljstvo i osobni odnosi . - Ljubav, pri-
jateljstvo, karakter, intimni odnosi. Kraći, humoristični i
introspektivni aforizmi o odnosima i osobnoj dinamici.

73. Povijest, prosvjedi i kultura - Povijest, identitet, prosv-
jedi, javni prostor, kultura, mediji. Aforizmi o kolektiv-
nom pamćenju, prosvjedima, simbolima, kulturnoj sceni i
javnom diskursu.

82. Priroda i godišnja doba. - Priroda, pejzaž, metafore, poljo-privreda. Aforizmi koji koriste prirodu kao sliku društva ili kao samostalnu temu.

87. Motivacija i mudrost. - Dosljednost, ciljevi, razočaranja, hrabrost, unutarnja snaga. Aforizmi o karakteru, mudrosti, spoznaji, borbi i osobnom integritetu.

Recenzije

94. Emil Strniša Cipalov

96. Nađan Dumanić

99. Dražen Jergović

101. Biografija

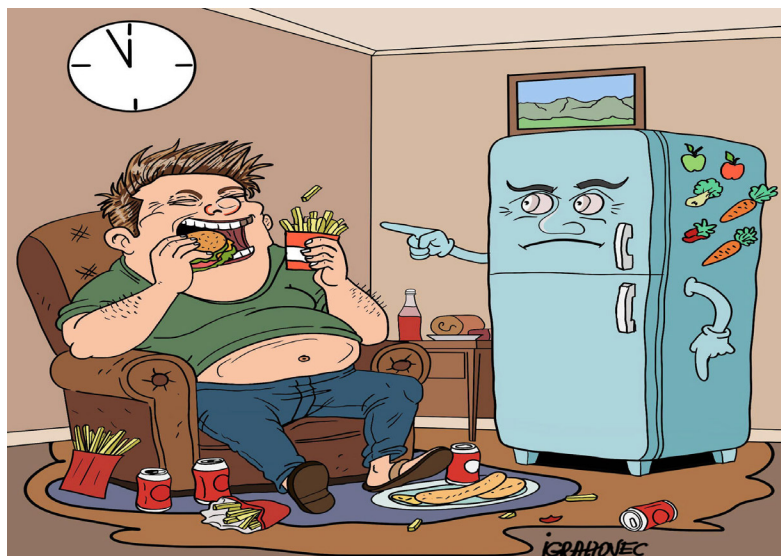
102. Moji zbornici

113. Zahvalnice pohvalnice, priznanja i certifikati

Život i svakodnevica

Ljudi, svakodnevna iskustva, prolaznost, navike, psihologija mase. Aforizmi o ljudskoj prirodi, zabludama, navikama, optimizmu, sjećanju, karakteru.

Danas nisam napisao pjesmu. Sutra ću nastaviti ne pisati.

Dijete se igra u prašini. Prolaznik pita: „Što tražiš?“ — „Djetinjstvo.“

Išao bih u raj ili pakao, ali ne znam kakav je kodeks odijevanja.

Jedno jaje daje snagu, dva jaja daju iluziju snage.

Jučer sam bio stariji nego prekjučer, a sutra ću biti stariji nego danas.

Kiša smeta samo onima bez kišobrana, a sunce onima bez hlada.

Plaću je lako zaraditi — ako već imaš posao.

Ludnica je puna luđaka. Van ludnice ih je još više. Ja sam dokaz.

Ljudi mogu biti sretni i bez sreće, ako vjeruju da jesu.

Putovanja vesele ljude, ali povratak kući veseli još više.

Snovi čine ljude sretnima. Ostvareni snovi čine ih zbunjena.

Mačke se uvijek pri skoku dočekaju na noge. Ljudi se uglavnom dočekaju na leđa

Mislio sam da poznajem ljude. Kad sam ih upoznao, shvatio sam da ih ne poznajem.

Prije rođenja te nije bilo. Nakon smrti opet te neće biti.

Nakon „vrhunske poezije“ ostali pjesnici šute — da ne pokvare tišinu.

Neke pjesme pišem prvi put. Druge nikad.

Netko se veseli prošloj sreći, netko sadašnjoj, a netko budućoj.
Nitko vječnoj.

Nikad neću imati sreće. Umro mi je kovač.

Ona je najatraktivnija žena koju sam upoznao. Ima sve mane.

Počeo sam zaboravljati. Prijatelju, kad ćeš mi vratiti onih 100 eura?

Policajac: „Jeste li vidjeli znak ograničenja?“ — „Jesam, ali nisam vidio vas.“

Najbitnije je ono što je bitno. Ostalo je nebitno.

Postao sam zaboravljiv. Ako vas zaboravim, nemojte se ljutiti — zaboravio sam i sebe

Prodajem svečano ozračje za Novu godinu. Upiti na mail.

Samo pjesnici danju sanjaju jer noću spavaju.

Samo poete vide da cvijeće plače. Ostali misle da je rosa.

Sport je jedina igra u kojoj svi sanjaju medalju, a rijetki je osvoje.

Spavao je na kiši. Pod šatorom.

Stolar je napravio stolicu da bi odmorio od pravljenja stolice.

Jučer je prošlo, sutra nije stiglo — danas je tu.

Kod nas se optimizam mjeri u promilima, a pesimizam u tonama.

Kod nas je zahvalnost valuta s najnižom kupovnom moći, ali se zato najčešće dijeli.

Statistika je čudo: možeš gubiti stanovnike, a svejedno slaviti pobjedu.

Kad društvo tone, uvijek se nađe netko tko tvrdi da je to zapravo uspon.

Nadu nam nitko ne može oduzeti, ali se mnogi trude da je iscrpe.

Hrvatska svakodnevica je kao Fićo na uzbrdici — ide, ali se svi pitamo dokad.

Najveća ironija je što oni koji dijele narod najviše govore o jedinstvu.

Kod nas je čekanje nacionalni sport, a strpljenje valuta koja stalno gubi na vrijednosti.

Kod nas je normalno da ništa nije normalno, ali smo se već navikli.

Društvo je građeno od sitnih ljudi, ali ga najčešće ruše oni koji misle da su veliki.

Kad netko želi upravljati tvojim životom, obično je svoj odavno zabrljao.

Tradicionalne vrijednosti najviše smetaju onima koji poznaju samo tržišne.

Neki ljudi su poput virusa: čim im daš pristup, počnu uređivati tvoj sustav.

Neki vjeruju u sudbinu, neki u znanost, a moderni čovjek u baterije koje preživljavaju zadnji postotak.

Rokovi postoje samo da bi se vidjelo tko ih sve neće poštovati — i tko će to uvjerljivo objasniti.

Uniforma modernog sveznalice: Šilterica s natpisom “Ne vjerujem nikome, ali sve znam.”

Majstori su nova ugrožena vrsta — ako ga nađeš, čuvaj ga kao relikviju.

Normalno je da ništa nije normalno.

Najveća ljudska drama počinje kad shvatiš da je daljinski dalji od tvoje volje.

Lažoljubi ne govore – oni ostavljaju sluz.

Najviša razina ogorčenosti rezervirana je za branjenje parkirnog mjesta — ono uvijek dolazi uz besplatno urlanje.

Euforija i ravnodušnost: narodna simfonija.

Država nam je postala kazalište u kojem su glumci plaćeni vrhunski.

Spartanci su tražili neprijatelja. Mi tražimo rok trajanja. I uvijek ga produžimo.

Kad život postane cirkus, jedino što ti preostaje jest odlučiti jesi li klaun ili akrobat.

Najskuplje stvari kupujemo onda kad nam prodavač ponudi ono što nismo ni znali da ne trebamo.

Čovjek najlakše ostane bez plaće kad mu ponude popust.

U svijetu gdje svi glume zvijezde, najlakše je ispasti kometa — kratko zasjaš i nestaneš.

Ništa ne otkriva karakter kao trenutak kad djeca počnu iskreno komentirati tvoj izgled.

Sudbina uvijek zna što radi — samo što često radi protiv nas.

Horoskop je jedino mjesto gdje se i najveći kaos može objasniti bez imalo srama.

Kad ti zvijezde nisu naklonjene, barem ti konobar može biti.

Najbolje zabave su one na kojima se ne zna slavi li se prezime, hrana ili tuđa glupost.

Tko želi poseban dan, neka samo izađe iz kuće — svemir će se već pobrinuti za ostalo.

Čovjek se najviše osvježi kad prestane očekivati da će mu dan imati smisla.

Najveći potresi u životu često prođu nezapaženo — osobito kad smo zauzeti vlastitim glupostima.

Ništa ne ubrzava puls kao spoznaja da si opet obećao promjenu koju nećeš ispuniti.

Čovjek najlakše odgađa ono što ga najviše plaši — sve dok ga stvarnost ne probudi treskom.

Postoje dani kad ti se čini da se svijet trese, a zapravo se treseš samo ti.

Najbolji način da izbjegneš odgovornost jest uvjeriti se da imaš važnijih briga.

Život je niz obaveza koje se gomilaju brže nego što se mi uspijevamo sabrati.

Tko stalno čeka pravi trenutak, obično ga prespava.

Kad ti se čini da sve izmiče kontroli, obično si ti taj koji je ispao iz tračnica.

Neki ljudi žive u stalnoj borbi s vlastitim tijelom, a drugi u borbi s vlastitim izgovorima.

Dva posla radi samo onaj tko ni jedan ne smije raditi ozbiljno.

Čovjek može ignorirati sve — osim vlastite savjesti, koja uvijek zna gdje ga pronaći.

Nema težeg posla od pokušaja da se bude normalan u nenormalnom danu.

Postoje ljudi koji te pozdravljaju kao da ti broje grijehе.

Najnaporniji dio dana često je onaj u kojem se pretvaramo da smo pristojni.

Neki pozdravi zvuče kao ljubaznost, a osjećaju se kao ucjena.

Najkraći put do cilja ponekad je najteži — osobito kad vodi preko vlastite volje.

Lijenost nije mana, nego sofisticirani sustav procjene rizika.

Ništa ne iscrpljuje kao obaveza da budeš društven protiv svoje volje.

Pravda je kod nas kao mirovina: najsigurnija je kad se isplaćuje onima koji je nisu doživjeli.

Svaki izlazak iz kuće je avantura, ali ne ona koju bi itko dragovoljno odabrao.

Ponekad je lakše promijeniti život nego promijeniti naviku prelaska ceste.

Na kavi rješavamo sve probleme, osim vlastitih.

Dobar dan može propasti zbog jednog jedinog „dobro jutro“.

Najbolji način da izbjegneš neugodne susrete jest da se nadaš da će oni izbjeći tebe.

Svaki povratak kući je pobjeda, osobito ako si preživio lift, ključeve i susjede.

Neki ljudi putuju svijetom, a neki jedva prežive vlastiti kvart.

Najveći potresi u životu često se dogode u glavi, a ne u zemlji.

Ništa ne ubrzava srce kao popis obaveza koje si sam sebi nametnuo.

Čovjek može ignorirati sve — osim vlastitog straha, koji uvijek zna gdje ga pronaći.

Hrvatska je zemlja u kojoj logika dolazi tek nakon kave.

Tjeskoba je jedina zvijer koja se vraća čim pomisliš da si je ukrotio.

Najveća ironija: kad se odmoriš tek nakon što prespavaš sve što si trebao obaviti.

Postoje ljudi koji se bude rano — i oni koji se bude tek kad im se svijet počne tresti.

Smijeh je pola zdravlja, a i jedina stvar koja je još uvijek jeftina. Za sada.

Zdrav razum se u našem društvu tretira kao sezonski virus.

Najbolji način da izbjegneš paniku jest da je zamijeniš rutinom, sve dok se i rutina ne sruši.

Najveći luksuz je proći ulicom a da te nitko ništa ne pita.

Politika, društvo i korupcija.

Vlast, institucije, zakoni, licemjerstvo, sustav, društvena patologija. Najveća i najkritičnija skupina: korupcija, birokracija, manipulacija, politički cinizam

Kad političar kaže 'vizija', provjeri tko mu je u rodu.

Kod nas je korupcija toliko sofisticirana da se ponekad čini kao državna strategija.

Hrvatska plovi stabilno: jedni kopaju, drugi pune džepove, a treći se čude što brod tone.

Kad vlast kaže da živimo bolje, obično misli – bolje njima.

Institucije su nam toliko učinkovite da prijave najčešće uspiju – ući u ladicu.

Kad sustav zakaže, kriv je uvijek pojedinac; kad pojedinac strada, sustav se pravi da ga nije poznavao.

Političar je čovjek koji će bez srama tražiti naknadu za tramvajsku kartu dok se vozi u autu plaćenom narodnim suzama.

Država je kao loš roditelj: djetetu uskraćuje školu zbog pečata na papiru, ali zastupniku redovito isplaćuje naknadu za odvojeni život od vlastite savjesti.

Pravosuđe nam je brže od Formule 1, samo u rikverc.

Kad se lakrdija proglasi domoljubljem, onda je i apsurd državna obaveza.

U zemlji gdje se skromnost kažnjava, a bahatost nagrađuje, čestitost postaje egzotična biljka.

Kad političari odu na odmor, društvo tek tada shvati koliko je zapravo umorno.

Najopasniji su oni koji se zaklinju u narod, a boje se da narod progovori.

Kod nas se zakoni pišu timski: jedan ih potpisuje, drugi objašnjava, a nitko ne priznaje autorstvo.

U politici je sve na raspolaganju: i mandati, i obećanja, samo ne odgovornost.

Najbrži rast u državi je rast samopouzdanja političara.

Referendumi su kod nas kao rijetke životinje: svi o njima pričaju, rijetko ih tko vidi.

Politička stabilnost znači da se ništa ne mijenja, osim izgovora.

Što je više strategija i planova, to je manje rezultata – papir sve trpi, građani sve manje.

Kad država obeća bolju budućnost, obično misli na budućnost koja počinje tek nakon isteka svih rokova.

Najbrže što vlast radi jest trošenje tuđeg novca; sve ostalo ide tempom fosila.

Kad pravda zakasni nekoliko godina, više ne dolazi – samo pošalje ispriku.

Država je stroga samo prema onima koji se ne mogu braniti; prema ostalima je nježna kao majka prema mezimcu.

Kod nas se kukavičluk prodaje kao hrabrost, a hrabrost se kažnjava kao prekršaj.

Političar je čovjek koji traži naknadu za tramvaj dok se vozi u autu plaćenom narodnim suzama.

U našem pravosuđu pokojnik je uvijek glavni krivac – jer se živ nije uspio dovoljno glasno žaliti na sustav koji ga je pokopao.

Najveći borci protiv korupcije obično imaju najskuplje odvjetnike.

Kad se ne zna gdje su milijuni, zna se tko je kriv – građani što pitaju.

U politici, najglasniji su oni koji su najtiši kad treba odgovarati.

Najskuplje građevine su one koje nikad nisu izgrađene – jer se na njima najviše zaradi.

Tko je jednom otkrio čari manipulacije, teško se vraća na običnu istinu.

Kad politika zasja, obično narod ostane u mraku.

Najskuplje nas košta kad vlast odluči pokazati koliko je “uspješna”.

Kad država kasni s obvezama, to zovu procedurom; kad građanin kasni, to zovu dugom.

Kad moćnici traže poslušnost, obično misle na tuđu, ne na svoju.

Suverenitet najbrže nestaje kad ga prodaju oni koji se njime najviše kite.

Zakoni su jednaki za sve – osim za one koji ih provode.

Kad se moral propovijeda odozgo, obično je upućen onima dolje.

Kad politika izgubi kompas, građani postanu karta koju svatko čita kako želi.

Najbizarnije izjave obično dolaze zapakirane kao briga za narod.

Kad oporba ušuti, znajte da im je tišina plaćena istim onim proračunom protiv kojeg su se planirali buniti.

Korupcija je kao klima u autu — znaš da ne radi, ali se i dalje voziš.

Protiv mraka se najčešće bore oni koji ga najrevnije proizvode.

Vlast kupuje narodne glasove onim istim novcem koji je narodu uzela iz džepa, prodajući mu to kao velikodušan poklon.

U nas anonimne prijave nitko ne čita, ali zato prijavitelje s imenom i prezimenom – ekspresno riješe.

Neki političari od države prave odlagalište otpada, nadajući se da se miris prevare neće osjetiti do izbora.

Najveća reforma zdravstva postala je zabrana kritike.

U zemlji gdje se zakoni pišu, ali ne žive, pravda je samo lijepa riječ za križaljku.

Kad institucije šute, najglasnije govori prazna ladica.

U državi apsurdna, jedino se nepravda isporučuje na vrijeme.

Aktivni smo članovi EU-a: uvijek spremni dignuti ruku za sve što se traži, uz malu primjedbu koja nikoga ne zanima.

Koalicije su stabilne samo onoliko koliko je stabilna fotelja o kojoj pregovaraju.

Politička scena je reality show bez kraja, ali s odličnim nagradama za sudionike.

Kad vlast napravi “povijesni iskorak”, građani obično padnu u provaliju.

Najskuplja oprema u državi nije medicinska, nego lovačka — služi za lov na povjerenje građana.

Mala zemlja, veliki gadovi – idealan omjer za politički safari.

Borba protiv korupcije uvijek počinje u ponedjeljak — samo ne znamo kojem.

Nema većeg gada od gada na poziciji moći – jer tada gad postaje institucija.

Institucije koje ne štite najslabije, zapravo štite samo vlastitu slabost.

Političari se zgražaju tek kad kamere upale reflektore.

Ministri imaju tisuću razloga za ostavku, ali ni jedan za savjest.

Najskuplji markiranti na svijetu sjede u Saboru – 100 tisuća eura mjesečno za prazne stolice.

Nacionalizam nije upalio, pa su na repertoar stavili šovinizam.

Građani ne biraju političare, biraju između sebe i baraba.

Oporba rasteže mandat kao žvakaču – dok god građani mogu trpjeti, oni će odgađati.

Najstručniji stručnjaci nisu oni koji znaju rješavati probleme, nego oni koji znaju podijeliti građane.

Hrvatska je zemlja u kojoj je sve stabilno i super, samo nam stalno nešto fali.

Kad vlast odbije priznati volju građana, pada zadnja maska – ostaje samo gola moć.

Kod nas se zakoni ne pišu za građane, nego za saborske rukice koje znaju brojati do većine.

Političarima je budućnost djece samo kreditna linija.

Strateški projekt znači: potroši milijune, a rezultat neka ostane u ladici.

Najveća atrakcija prostora nije ljepota krajolika, nego cijena kvadrata za strance.

Otvoreni poziv za sva zla svijeta – jedini natječaj na kojem smo uvijek konkurentni.

Argumenti danas vrijede manje od pišljivog boba – ali vrijeđanje i psovanje imaju status državne valute.

Saborska mirovina na jedan dan – najkraći radni staž s najdužim trajanjem.

Moralne ljige dobile su zadatak da ušutkaju pristojne – jer šapat istine putuje dalje od buke lažnog domoljublja.

Jak u lopovluku, slab u poštenju – to je jedina ravnoteža koju politika održava.

Zavadi pa vladaj: najjeftiniji politički softver, uvijek kompatibilan s lošim odlukama.

Industrijska sigurnost: kad nemaš mjerni uređaj, nema ni zagađenja.

Torbarenje imovine je nacionalni sport, a građani su publika bez karte.

Paradomoljublje je kad se domovina voli – ali samo na papiru zakona.

Kad se politika svede na brkove i brade, onda je i demokracija samo frizerski salon.

Najglasniji borci protiv diktature obično ne znaju tko im je diktator, ali znaju da im se ne sviđa.

Neki ljudi glasaju srcem, neki razumom — a neki zato što im je tako rekao majstor sa skele.

U borbi za preživljavanje vuk je uvijek sit, a ovce ošišane.

Najopasnija je diktatura one osobe koja najviše viče da je protiv diktature.

U politici se ping pong igra foteljama, a ne lopticama.

Kad politika postane prljava, jedino što se pere su ruke.

Narod ima kratko pamćenje, ali dugačak popis razočaranja.

Kad država nema rješenja, počne dijeliti savjete.

Borba protiv korupcije je kao repriza stare serije: svako malo nova afera/uhićenja, ali na kraju svi završe s laganom uvjetnom kaznom (isti kraj).

Kad novinarka postavi pitanje na koje svi šute, to je dijagnoza nacije.

Licemjerstvo je kad ujutro polažeš vijence, a popodne tražiš odlikovanja za one koje je povijest već izbacila

Najskuplje putovanje nije ono koje platiš iz džepa, nego ono za koje zadužiš vlastitu djecu.

Budućnost se kod nas mijenja za metalne konstrukcije – oružje je nova valuta patriotizma

Političari nam prvo uzmu dostojanstvo, a onda nas pitaju zašto ga sami nismo osigurali.

Banke su postale novi granični prijelazi: kroz njih svakodnevno odlazi milijarda eura iz Hrvatske.

Kad se zakoni pišu torbama, prostorni planovi stanu u džep.

Granice otvaramo bez dozvola, ali zatvaramo oči pred zdravim razumom.

Danas svi vide — ali nitko ne zna kamo dalje.

Umirovljenici slažu police, a djeca će slagati tenkove – to je kontinuitet našeg gospodarstva

Najveći domoljubi su oni koji domovinu pretvaraju u robu s popustom.

Lekcije iz patriotizma najčešće dolaze od onih koji ga nikada nisu morali braniti.

Nova valuta nacije: žeton podrške, vrijedi više od zakona i manje od kruha.

Nejednakost je klica koja, kad ju zalijeva pohlepa, izraste u čudovište vlasti.

Naša budućnost? Ovisi tko je naručio projekt.

Najveći izvozni proizvod Hrvatske je – opravdanje.

Najveće tragedije postaju najveće prilike – barem za one koji tragedije mjere u eurima.

Najveća slabost moćnika je strah da izgubi ključ od tuđeg rada.

Najbrži alarm za vatrogasce je narod koji gori od bijesa.

Najbolji način da se riješi siromaštvo jest da siromašni nestanu – statistika to potvrđuje.

Mostovi spajaju turiste s plažama, a narod s kantama za smeće.

Moćnici koji skrivaju svoje grijehе iza novih katastrofa, samo gomilaju dug prema istini.

Maturanti su došli po knjige, a dobili palice — dobrodošli na Interliber mržnje.

Luka se gradi za milijune, a povjerenje građana ruši za sitniš.

Lopov u odijelu zove se političar, lopov bez odijela zove se kriminalac.

Lisice u kokošinjcu ne čuvaju red, nego hrane kaos.

Lavina promjena počinje kad građanima dosadi skupljati mrvice s političkog stola.

Korupcija je kazalište u kojem se zločini igraju kao komedija, a narod plaća ulaznicu.

Lakovjernost je valuta kojom smo platili slobodu.

Kolonizacija 2.0: mi smo domaćini, oni su vlasnici.

Kad vlast kaže da nas štiti, zapravo čuva sebe od nas.

Kad vlast dopusti da ulica piše zakone, pristojni građani postaju kolateralne žrtve.

Kad se skriva broj zaštitara, jasno je da se ne štiti objekt nego istina.

Kad se narod uzda u kolonizatora, dobije koloniju.

Kad se domoljublje svodi na fantomke, majke moraju ponovo graditi bedeme.

Kad politika rigne mržnju, ulice prokrvare.

Kad političar kaže da je zakon “ključan”, obično misli da je ključ u njegovom džepu.

Kad nasilje postane predstava, publika je uvijek ponižena.

Kad narod vjeruje u reklamu, dobije rat kao poklon.

Kad mafija vlada, izbori su jedini ventil kroz koji narod može disati.

Kad kriminalci kreditiraju vlast, onda bankrot postaje samo odgođena presuda.

Kad čuvar postane lopov, vrata zla ostaju širom otvorena.

Junaci iz stripova su preživjeli, narod nije.

Izbor je uvijek isti: ili nasilje, ili dostojanstvo – oboje ne stane pod istu zastavu.

Huligani pod fantomkama ne brane domovinu, nego vlastitu besposlenost.

Hrvatska ostavština: dugovi, fantomke i salata.

Država prodaje obveznice, a građani kupuju iluzije – kamata je sitnica, ali cijena je dostojanstvo.

Domoljublje je najskuplji parfem – kupuje ga samo politička elita na sniženju.

Dodatak umirovljenicima od par eura je podsjetnik da država smatra da je dostojanstvo na akciji.

Novinar je prirodni neprijatelj u zemlji gdje se istina tretira kao prijetnja.

Čuda i požari su jedini sektori u kojima država ima kontinuitet.

Hrvatska: Zemlja čuda, obećanja i uhljeba.

Autoputevi su naši, ali nisu za nas.

Autodestinacija: zemlja u kojoj si doma, ali nisi gost.

Advent je vrijeme radosti: radosti vladajućih što narod još uvijek vjeruje u bajke.

Najskuplje staklo na svijetu nije u muzeju, nego u prozoru koji nitko ne mijenja.

Lopovi se kod nas ne skrivaju – oni se kandidiraju.

Licemjerstvo je postalo službena valuta – vrijedi više od kune, eura i poštenja zajedno.

Koalicija je brak iz interesa: svi znaju da je nesretan, ali nitko ne podnosi zahtjev za razvod.

Kažu da političar nije znao ništa... pa naravno, čovjek je bio na lovu! Tamo se jedino broje fazani, ne kuverte.

Karma ne šalje opomene – ona odmah stiže s kamatama.

Kad se poziva na mir, znaš da se sprema buka.

Kad se kaže “to nismo mi”, obično se misli “ali mogli bismo biti”.

Kad se kaže “*to nije Hrvatska*”, obično se misli na onu koju netko drugi zamišlja.

Kad se kula od laži sruši, uvijek se nađe netko tko tvrdi da je to bila umjetnička instalacija.

Kad se brodovi ne obnavljaju, tone povjerenje, a ne flota.

Kad porezna uprava spava, nekretnine sanjaju same od sebe.

Kad se narod počne smijati vlasti, vlast odgovara ozbiljnošću
– i kaznama.

Kad se kultura mora braniti od maskiranih, jasno je da je barbarstvo dobilo budžet.

Prosvjed s 200 ljudi je neuspjeh. Prosvjed s 24.000 novih branitelja je uspjeh — bez pitanja.

Prosvjed protiv nepravde mora biti prijavljen, dozvoljen, nadziran i — ignoriran.

Prosvjed bez pozornice je skroman. Kao i državna briga za one koji prosvjeduju.

Osuda nasilja je najglasnija kad se mora opravdati prosvjed.

Redari na prosvjedu su obavezni. Red u državi — nije.

Rat, mir i domoljublje

Rat, branitelji, patriotizam, manipulacija simbolima. Aforizmi o lažnom domoljublju, ratnim mitovima, hrabrosti i zloupotrebi nacionalnih vrijednosti

(Gaza, objavljeno u ožujku 2025., u The Capital Postu u Turskoj)

Branitelji su se borili za slobodu — da se može slobodno napadati manjine.

Suverenost se ne prodaje – ona se gubi šutnjom.

Ratni veterani su postali estradni veterani – šlageri umjesto metaka.

ZDS nije pozdrav, to je lozinka za ulazak u političku karijeru.

Ustaški pozdrav je neprihvatljiv — osim kad se dogodi iz in-ata.

Vlada mora pasti — ne zbog opozicije, već zbog gravitacije vlastitih grijeha.

Vlada koja se skriva iza fantomki, ne vlada — ona utjeruje strah.

Branitelji su se borili za slobodu, a ispalo je da slobodu imaju samo oni koji grade bez dozvole.

Rat je najprofitabilniji mir za one koji ga ne vode.

Hrvatska u miru gubi ono što je u ratu obranila – evolucija suvereniteta u regresiju.

Rat je završio, ali mir nikad nije počeo.

Domoljublje pretvoreno u koristoljublje rađa hulje koje se boje volje većine.

Fašizam više ne maršira, sada uredno plaća PDV.

Farizejsko domoljublje: kad se više voli zastava nego dijete pod njom.

Najveći integritet domovinskog rata je da se ne koristi kao štit za političku mržnju.

Europa nas gleda kao resurs, ne kao susjeda.

Najveći domoljubi su oni koji najviše sumnjaju u tuđu pripadnost.

Najveći domoljubi kod nas imaju bazene na krovu... plivati iznad zakona.

Najveća veleizdaja je tiho podignuta ruka.

Najveća sprdnja s pravnom državom je kad je brane oni koji je ruše ciglu po ciglu.

Sloboda prestaje kad strah postane službeni jezik.

Sloboda govora vrijedi za sve, ali najviše za one koji viču “*Za dom spremni*”.

Branitelji su svetinja, osim kad se netko usudi pitati zašto.

Najveći domoljubi često su oni koji domovinu vole samo kad im služi.

U zemlji gdje se i zrak mora braniti od prekomjernog disanja, osnovana je elitna postrojba: Branitelji Svega i Ničega d.o.o.

Domoljublje je najjeftinije kad se plaća iz tuđeg džepa.

Tko je rat gledao s prozora, danas dijeli medalje s balkona.

“Ako ne znaš što braniti — brani ideju da sve treba braniti!”
(Službeni moto)

Najglasniji čuvari časti obično su oni koji je nikad nisu morali braniti.

Tko je rat prespavao, danas najčešće drži govore o budnosti.

Kad se domoljublje mjeri računima, jedina prava bojišnica je proračun.

Najopasniji su oni koji zlo nazivaju patriotizmom.

Najglasnije o domoljublju govore oni kojima domovina služi kao bankomat.

Blagdani su vrijeme mira – barem za one koji pucaju iz fotelja.

Danas se i loša kava može protumačiti kao napad na temelje države, ako je piješ pred krivim svjedokom.

Mir je najskuplja valuta, ali ratnici ga uvijek žele platiti tuđim životima.

Herojstvo je često samo panika ispričana boljim riječima.

Najveći strahovi uvijek nas stignu onda kad smo najgore obučeni.

Ništa ne ubrzava čovjeka kao spoznaja da ga progoni nešto brže od njega.

Neki su u ratu čuvali dom – drugi su čuvali položaj.

Čovjek najlakše izmisli hrabrost kad mu je publika zamišljena.

Svaka opasnost izgleda manja kad shvatiš da od nje možeš napraviti dobru priču.

Najgore je kad te napadne netko tko je premalen da bi opravdao tvoju dramu.

Instinkt preživljavanja često je samo instinkt za pretjerivanje.

Neki ljudi bježe od pasa, neki od problema — ali najčešće bježimo od vlastitog odraza.

Strah je najbolji osobni trener: tjera te na rezultate koje nikad ne bi postigao dobrovoljno.

Čovjek se najlakše pretvara u filozofa kad ga nešto pokušava ugristi.

Svaka avantura počinje hrabrošću, a završava modricama.

Kad ti život pokaže zube, obično su manji nego što si mislio — ali jednako bole.

Nema boljeg podsjetnika na djetinjstvo od novih ogrebotina na starim ožiljcima.

Najveća ironija: kad te ugrize život, uvijek pogodi onu ruku koja ti najviše treba.

Svatko ima svoj metar i petnaest centimetara koji ga ponizi.

Kod nas se i prošli ratovi prepričavaju kao da su jučer završili, samo što su pobjednici i gubitnici zamijenili mjesta.

Svako brani svoju zemlju, ponekad i na tuđoj zemlji.

Domoljublje je najglasnije kad se raspravlja uz kavu, a najtiše kad treba nešto napraviti.

Kod nas se mir najčešće slavi pričama o ratu, a domoljublje mjeri glasnoćom, ne djelima.

Ekonomija i siromaštvo

Minimalac, PDV, inflacija, poljoprivreda, rad, nejednakost. Kritika ekonomskih apsurdâ, siromaštva, uvoza, nepravde i raspodjele tereta

Minimalac je kozmetika: malo pudera na licu gladi, a glad ostaje ista.

Med iz tuđeg znoja uvijek je gorak.

Slavonija hrani Europu, ali ne može nahraniti Slavonce.

Siromašni skupljaju boce, bogati skupljaju funkcije – oboje rade za preživljavanje.

Radnici pune fond, političari pune obećanja.

PDV na kruh puni proračun, a prazni želudac — to je fiskalna ironija.

Ekonomija nam je kao rupa bez dna: što više kopaš, brže nestaje.

Zamrznute cijene ne griju gladan stol.

Proračun je kao slavina – dok curi, svi peru ruke.

Turizam pada, cijene rastu – jedina konstanta je da građanin uvijek ostaje kratkih rukava.

U zemlji gdje se salata bolje prodaje od auta, možda je vrijeme za prehrambenu revoluciju.

Kredit za život – epitaf jedne države.

Budućnost na kredit, prošlost u zalog – to je recept za nestanak naroda.

Budnica bez zemlje je samo pjesma u prazno.

Mirovina raste brže od cijena – ali samo u PowerPointu.

Mir je uvijek na čekanju, rat je uvijek na akciji.

Naftu možeš zaustaviti, ali ne i glad za moći.

Nafta je moralna dilema samo dok je cijev prazna.

Nepravda izgleda teška, i kad nema težinu.

Prokletstvo pohlepe je kad čovjek može kupiti pet puta više hrane nego što može pojesti.

Kod nas se zemlja najviše isplati kad se ne obrađuje, nego planira.

U Hrvatskoj je budućnost svijetla – pogotovo kad se gleda kroz solarne milijune.

Umirovljenicima se dijele darovi tako mali da ih ni inflacija ne primijeti.

Država najviše štedi na onima koji su je najduže financirali.

Kad ekonomija padne na dno, vlast tvrdi da je to nova razvojna faza.

Najbolje prolaze oni koji najviše duguju — valjda zato što su najlakši kad ih se važe.

Inflacija je jedina stvar koju vlast isporučuje na vrijeme.

Raskoš moćnih uvijek se prelijeva – ali samo preko leđa onih koji rade.

Nova godina donosi veće račune i stare izgovore.

Besplatne usluge su najskuplje — prvo ti uzmu vrijeme, onda živce, a na kraju i ono što je bilo besplatno.

Janjetina je postala luksuz, ali zato uspomene na nju još uvijek ne oporezuju.

Kad kilogram mesa vrijedi kao godina rada, jasno je da je tržište izgubilo kompas.

Poljoprivredna strategija nam je toliko uspješna da jedemo uvozno, a izvozimo – stanovništvo.

Najskuplja stvar na svijetu je “besplatan” stan zastupnika kojeg plaćaju oni što ne mogu platiti ni vlastito preživljavanje.

Kad banke pomažu građanima, jedino što raste brže od kamata je njihova zahvalnost samima sebi.

Financijski mešetari su poput štakora – prvi osjete kad brod tone, ali nikad ne grizu vlastite repove.

Siromaštvo je statistika, optimizam je televizijski program.

Manji porez na najveće plaće je najveća sprdnja s najmanjima.

Najskuplje večere su one koje platiš dvaput: prvi put u restoranu, drugi put prodajom vlastitog dostojanstva.

Ništa ne proširuje horizonte kao račun koji te natjera da prodaš pola kuće.

Kad ti život ponudi egzotiku, obično ti kasnije pošalje i račun za carinu.

Najopasniji poslovi počinju riječima: „Samo klikni ovdje, ništa ne brini.“

Tko vjeruje nepoznatim ljudima na internetu, ne treba horoskop — sudbina mu se već smije.

Nema brže propasti od one koja započne dobrim namjerama i lošim procjenama.

Kad ti netko obeća brzu zaradu, jedino što će stvarno biti brzo jest tvoj nestanak s popisa solventnih.

Najbolje se uči na greškama, ali najskuplje na vlastitima.

Svaka egzotična ideja zvuči pametno dok ne stigne paket.

Svaka egzotična ideja zvuči pametno dok ne stigne paket.

Nekad smo vjerovali u budućnost, danas vjerujemo u popuste.

Siromaštvo je relativno, ali porezi su uvijek apsolutni.

Kad bogati štite svoje privilegije, to zovu stabilnošću.

Najveća ironija: oni koji imaju najmanje, najčešće daju najviše.

Svako doba ima svoje iluzije, ali račun uvijek stiže u naše.

Javni prijevoz postaje popularan tek kad gorivo postane luksuz.

Televizija je jedino mjesto gdje se siromaštvo prikazuje kao kreativna prilika.

Štednja je nova vrlina — osobito kad se odnosi na druge.

Najbolji dokaz da vremena nisu dobra jest kad se grah vrati u modu.

Umirovljenici i zdravstvo

Mirovine, invalidi, liste čekanja, zdravstveni sustav. Aforizmi o urušenom zdravstvu, mizernim mirovinama, birokraciji i nebrizi

Umirovljenici dobivaju obećanja umjesto mirovina – obećanje je valuta koja se nikad ne devalvira.

Umirovljenici čekaju pravdu, ali pravda čeka da oni umru.

Umirovljenici su nova radna snaga – samo bez posla i bez plaće.

Umirovljenici su najdiskriminiraniji sloj društva. Ali sloj se ne vidi kad ga prekriva politička magla.

Umirovljenici iz rada broje mrvice, zastupnici iz sabora broje postotke.

Povišica invalidske mirovine taman je tolika da izgubiš pravo na besplatno osiguranje – matematička pravda.

Invalidi traže *inkluziju*. Država im nudi tišinu.

Invalidi nemaju pozornicu. Ali imaju pozor — kad ih vlast ignorira.

Invalidi traže zdravstvenu skrb, država im nudi — statistiku.

Lista čekanja u zdravstvu nije popis pacijenata, nego katalog strpljenja.

MR termin kasni tri godine, zdrav razum je već na intenzivnoj njezi.

Kad pacijent izgubi povjerenje u doktora, lijek postaje samo skupa tableta.

U zemlji gdje inspektor ruča s referentom, radnik večera invalidsku mirovinu.

Kad zdravlje postane luksuz, bolest je kazna siromašnih.

Kad navijači zatraže pravdu za umirovljenike, možda će se vlast sjetiti da i oni postoje.

Kad ministar slavi smrt penzionera, pogrebna poduzeća ostaju bez konkurencije.

Umirovljenici dobivaju toliko da im i bankomat kaže: 'Ma nemojte me gnjaviti.'

Zdravstvo nam je toliko napredno da se već seli u susjedne države.

Naše zdravstvo je toliko međunarodno da ponekad zaboravi liječiti vlastite pacijente.

Kad bolnice prokišnjavaju, najvažnije je da suradnja ne curi.

Ako doma nemaš termin, uvijek možeš potražiti sreću ondje gdje je tvoj novac već stigao.

Liste čekanja su jedino što u zdravstvu raste bez poticaja.

Umirovljenici žive sve kraće, ali vlast tvrdi da žive sve bolje.

Naše zdravstvo: reforma je zapela u čekaonici, ali je zato put do groblja ekspresan.

Šest eura dodatka po godini staža – taman da umirovljenik osjeti i uvredu i milostinju u istoj rečenici.

U Hrvatskoj se prava ostvaruju posthumno – birokracija ne žuri, groblja ne bježe.

Kazneni penali na mirovine: kazna za rad, nagrada za nerad.

U čekaonici svi imaju isti problem: previše vremena i premalo strpljenja.

Najbolji lijek je onaj koji liječnik propiše drugima, a pacijent želi izbjeći.

U bolnici se najbrže širi samo jedna stvar — tuđa dijagnoza.

Kad liječnik kaže “radim svoj posao”, pacijent zna da će dobiti još jednu tabletu.

Doručak je najvažniji obrok dana — osobito kad ga liječnik pokušava zabraniti.

Neki liječnici liječe tijelo, a neki ego — obično svoj.

Najtočnija vaga je ona na kojoj se ne stoji.

Svatko zna koliko teži, ali nitko ne zna koliko zapravo želi težiti.

Kilogrami se ne gomilaju — oni se vraćaju kući.

Najveći teret u životu nije višak kilograma, nego višak briga.

Depresija je često samo umor od ljudi koji misle da znaju što ti treba.

U bolnici je najopasniji simptom: doći na vrijeme.

Najveća tajna medicine: pola terapije je improvizacija, druga polovica navika.

Šest mjeseci čekanja prođu brzo — ako nisu tvoji.

U zdravstvenom sustavu sve ide sporo, osim živaca.

Penzioneri su postali nova radna snaga — uskoro ćemo ih morati i uvoziti.

Nekad su umirovljenici uživali u mirovini, danas uživaju u radnom stažu nakon mirovine.

Zdravstvo je kao i sve ostalo — čekaonica je uvijek puna, a rješenja uvijek prazna.

Umirovljenik danas radi da bi preživio, a odmara se tek kad čeka na red u čekaonici.

Naš zdravstveni sustav liječi sve — osim kronične bolesti zvane „nema termina“.

Penzioneri su jedini koji znaju sve o zdravlju, jer su ga pola života čekali u hodniku.

Ljubav, prijateljstvo i osobni odnosi

Ljubav, prijateljstvo, karakter, intimni odnosi.
Kraći, humoristični i introspektivni aforizmi o odnosima i osobnoj dinamici

Ljepota žene je hrabrost da učini nemoguće.

Ljepota je u onome što volimo, ne samo u izgledu.

Tražim muškarca, ali dessert ostaje moj.

Ako su se i najiritantniji prijatelji skrasili, onda i svemir mora imati rezervu za mene.

Ljubav je kao stan: malo trošan, malo zapušten, ali uvijek s karakterom – uz popust na renovaciju.

Visoka sam kao toranj – pa neka barem ne bude patuljak, ili neka ima hrabrosti hodati pored diva u štiklama.

Rasprava je nužna: od *Darwina* do čokolade, od boje laka do budućnosti čovječanstva.

Muško-ženski odnosi najčešće puknu onda kad oboje počnu čekati da onaj drugi napravi prvi korak.

Savršenstvo ne tražim, ali čistoća je uvjet bez pregovora.

Ako su već svi prljavi, ja barem tražim nekoga tko se redovito tušira.

Najviše boli kad nitko ne pita što ne želiš.

Ono što čekaš stigne kad prestaneš čekati.

Najbolji prijatelj sluša tvoju tišinu.

Pravi prijatelj te diže kad padneš.

Na kavi rješavamo sve probleme, osim vlastitih.

Najveći luksuz današnjice je mir – a najrjeđi proizvod je čovjek koji ga nosi u sebi.

Najglasnije se zgražaju oni koji najduže šute.

U Hrvatskoj se prijateljstvo mjeri brojem zajedničkih kava, a ne godinama.

Ljubav je jedina valuta koja ne devalvira, ali se rijetko koristi.

Najopasniji su oni koji zlo čine iz ljubavi — jer ljubav im služi kao alibi.

Najopasniji ljudi su oni koji se smiješe dok broje tvoje greške — jer račun uvijek stiže s osmijehom.

Prijateljstvo se mjeri brojem zajedničkih kava, a ne godinama.

Ljubav u poznim godinama nije problem — problem je što se tada probudi i Tarzan koji je cijeli život spavao.

Starost donosi mudrost, ali i neobjašnjivu želju da se pleše kao da je opet 1968.

Ništa ne pomlađuje kao uvjerenje da te netko dvadeset godina mlađi smatra zanimljivim.

Kad se udovac zaljubi, djeca odmah postanu stručnjaci za moral, financije i genealogiju.

Najveći skandal u obitelji nastaje kad netko odluči biti sretan u krivo vrijeme.

Neki ljudi otkriju slobodu tek kad im djeca pokušaju objasniti da je više nemaju.

U svakom gradu postoji barem jedan čovjek koji je uvjeren da ga je život prevario — sve dok ne upozna nekoga tko ga uvjeri da još ima vremena.

Ples je najjeftiniji lijek protiv usamljenosti, ali najskuplji za živce djece koja misle da im je roditelj prestar za radost.

Kad se starac zaljubi, svi se uznemire — kao da je sreća rezervirana samo za mlade i naivne.

Prijatelji se mijenjaju s vremenom, neprijatelji ostaju vjerni — zato su jedini na koje možeš računati.

Humoristični ljubavni oglasi

“Tražim muškarca! Ne muža, ne avanturu za jednu noć, već nekoga s kim mogu dijeliti stvari (sve dok to nije moj desert).”

“Ako sam tri rukovanja udaljena od Obame, nema razloga da budem dalje od muškarca svojih snova.”

“Bit ćete moji agenti za nekretnine u srcu.”

“Proizvod je netipičan, ali ima karakter — samo treba malo održavanja i dobru kremu protiv bora.”

“Daleko od toga da zahtijevam fizičke kriterije, ali s mojom visinom bolje je da nije premalen — ili da nema komplekse.”

“Mora uživati u raspravi, ili barem slušanju, i biti sposoban raspravljati o svemu — od evolucije do boje laka za nokte.”

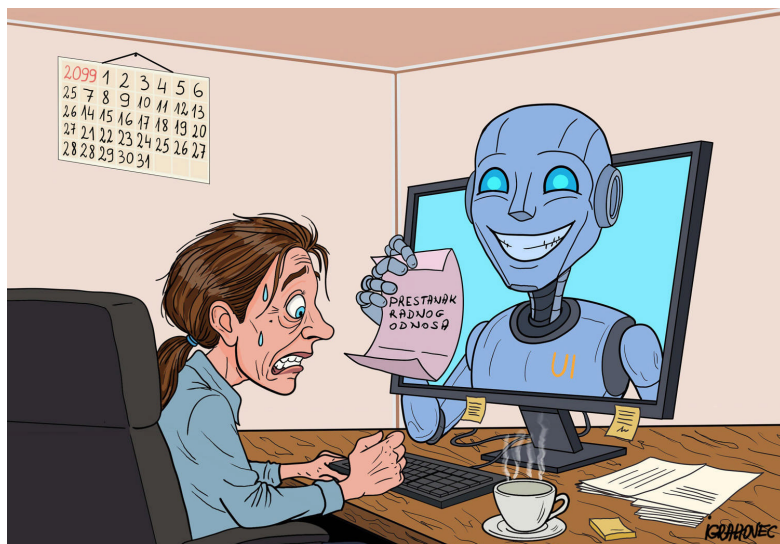

Najbolji odnosi su oni u kojima se zajedno smijemo vlastitim problemima.

Povijest, prosvjedi i kultura

Povijest, identitet, prosvjedi, javni prostor, kultura, mediji. Aforizmi o kolektivnom pamćenju, prosvjedima, simbolima, kulturnoj sceni i javnom diskursu

Bijeli lancuni u Splitu više govore od saborskih go-
vornika.

Otpor bijelom bojom nije estetika — to je etika.

Povijest se ne ponavlja — ona se reciklira u priopćenjima.

Povijest se ne piše u knjigama, nego u saborskim hodnicima –
tamo se revizionizam dijeli kao dnevni meni.

U Hrvatskoj se povijest ne piše – ona se više s tribina.

U Hrvatskoj se ne zna tko je branio državu. Ali se zna tko ju
je dobro naplatio.

Ljevica izjednačava NDH i Hrvatsku, a desnica izjednačava
kritiku s veleizdajom.

Fašizam se kod nas ne vraća kroz povijesne knjige, nego kroz
saborske mandate.

Poslije magle dođe sunce, ali političari uvijek pronađu novi oblak.

Politička karijera je poput nebodera – kad izgori, ostane samo dim i obećanja.

Transparentnost vladajućih: prozirnost njihovih izgovora.

Kad se prošlost koristi kao štit, sadašnjost ostaje nezaštićena.

Kod nas se povijest ne ponavlja — samo se reciklira za dnevnu upotrebu.

Kad se zaborav koristi kao alat vlasti, sjećanje postaje čin pobune.

Kad se dvije civilizacije sretnu, svaka misli da je ona druga dokaz da evolucija zna pogriješiti.

Narod slavi svoje junake samo da bi ih što brže mogao razapeti.

Sveti simboli su kod nas alat – nešto između motike i megafona.

Kad se povijesni pokličići počnu tumačiti kao modne preporuke, znaš da je društvo ušlo u opasnu sezonu.

Neboderi se ruše, drvored nestaje, a obljetnice se pretvaraju u groteskne parodije povijesti.

U zemlji gdje je lakše otići nego ostati, patriotizam se mjeri avionskim kartama.

Politički uspjesi sjaje samo dok se na njima ne uhvati plijesan stvarnosti.

Kad se vlast boji građana, onda prosvjedi uvijek nekako završe ispod tuđih prozora.

Procesija poniženih uvijek je duga — jer joj se svakog dana netko novi pridruži.

Ulice su jedina obrana kad stolice postanu oružje.

Kad se kolona poniženih spoji, Markov trg postaje tjesnac iz kojeg nema povratka.

U nas se prava građana ne ukidaju – samo se odgađaju dok građani ne odustanu od života.

Kad vlast odbije priznati volju građana, pada zadnja maska – ostaje samo gola moć.

Kad se narod umori od obećanja, vlast se umori od naroda.

U zemlji gdje se zakoni pišu za ladice, građani žive između redaka.

U javnom prostoru najglasnije laju oni koji se najviše boje tišine.

U ponedjeljak se vraćamo u realnost – tamo gdje ljubav prestaje, a palice govore.

Čudotvorci se množe kad stručnjaci šute, a mediji im drže svijecu.

Kamera uvijek pronade fasadu, ali rijetko pronade čovjeka.

Najbizarnije izjave obično dolaze zapakirane kao briga za narod.

Najveći heretici su oni koji se najčešće pojavljuju pred oltarom.

Farizeji pod krinkom vjernika – nova verzija političkog marketinga.

U prazne glave najlakše se useljava mržnja – zato je politika kod nas uvijek puna stanara.

Kad se laž udomaći u uredu, istina mora vaditi broj kao na šalteru.

Branjenje prošlosti ima retro okus i ne podliježe reviziji.

Odnosi sa susjedima su stabilni, osim povremenih prepućavanja oko granica ili toga tko je prvi izmislio burek.

Najveći domoljubi često su oni koji domovinu nose u džepu, ne u srcu.

Mi smo bitni igrači na svjetskoj sceni, samo se svijet još nije dogovorio oko toga.

Najglasniji branitelji vjere često nose križ kao modni dodatak, a ne kao obavezu.

Pitanje “ima li mjesta za svetost” zvuči dirljivo, ali praksa pokazuje da je margina jedini raspoloživi kvadrat.

Neki događaji izgledaju kao čudo, dok ne vidiš račun za izvođače radova.

Par dana parade i parola prođe brzo; pravi posao počinje kad se navuku fantomke.

Kad god se pojave “sile tame”, nekako se ispostavi da im je građevinska mehanizacija najbolji prijatelj.

Najbolji suveniri pričaju priče koje bi domaćin najradije zaboravio.

Normalnost je najskuplja politička valuta — jer je nitko nikad nije vidio, ali svi je prodaju.

Kad se ne zna povijest, izmišljanje postaje najpopularniji oblik patriotizma.

U zemlji gdje se sve ruši i obnavlja, jedino mišljenja ostaju nepromijenjena.

Što je društvo obrazovanije, to je razočaranje preciznije.

Najopasnija religija je ona koja obećava blagostanje bez ograničenja.

Kad se obećanja ispuhnu, ostane samo štednja — i to tuđa.

Institucije najviše vole građane koji ne postavljaju pitanja.

Kad se dvije istine sudare, povijest napiše treću — onu koja najviše odgovara trenutnoj vlasti.

Najveća razlika između planeta nije tehnologija, nego količina gluposti koju stanovnici smatraju tradicijom.

Kod nas je povijest uvijek aktualna, a budućnost uvijek odgođena.

Prosvjedujemo najčešće verbalno — za stolom, uz kavu i mlijeko.

Kultura je kao ljetni hit: malo te živcira, malo te opušta, ali se na kraju uhvatiš da je pjevušiš.

Kod nas povijest nikad ne prolazi — samo se povremeno presvuče u novu interpretaciju.

Prosvjedujemo najglasnije kad ništa ne mijenjamo, a kulturu slavimo tek kad nam zatreba za turistički prospekt.

Priroda i godišnja doba

Priroda, pejzaž, metafore, poljoprivreda. Aforizmi koji koriste prirodu kao sliku društva ili kao samostalnu temu

Svijet nije crno-bijel, već šaren kao duga.

Svako proljeće ispisuje novu stranicu života.

Prvi dan proljeća obećanje, drugi promjena.

Ljeto je sloboda bosih nogu.

Ljeto: kosa svijetli, koža tamni, voda grije i osvježava.

Priroda je savršena, samo čovjek uporno pokušava dokazati suprotno.

Trava je uvijek zelenija preko granice – osobito kad je vlast doma zalijeva praznim obećanjima.

Slovenija ima polja kao stranice knjige, mi imamo korov kao stil života.

Najbolji dokaz uspjeha domaće poljoprivrede je karta uvoza hrane – crna na bijelo.

Zemlja je naša samo dok je ne poželi netko sa strane.

Ako je magla dovoljno gusta, može proći i kao gospodarski rast.

Kad se posječe drvored da bi se otvorilo parkiralište za delegaciju, jasno je da su korijeni važniji pod asfaltom nego u zemlji.

U Hrvatskoj se godišnja doba mijenjaju, ali sezona poskupljenja traje cijelu godinu.

Najlakše je prizvati svjetlo kad se dobro plati struja.

Kad politika zasja, obično narod ostane u mraku.

U zemlji gdje se deluzije šire brže od odgovornosti, realnost postaje manjina.

Kad se vrijednosti uruše, političari obično tvrde da je to bila planirana rekonstrukcija.

Kad se vrijednosti uruše, političari obično tvrde da je to bila planirana rekonstrukcija.

U zemlji gdje je pasivnost vrlina, vlast najviše voli birače koji šute.

Priroda je savršena — sve dok je čovjek ne pokuša razumjeti.

Najopasniji predator u raji bio je onaj koji je mislio da je najpametniji.

Drveće je imalo korijenje, ljudi izgovore — i jedni i drugi znaju biti zapetljani.

Zabranjeni plodovi su najukusniji, ali najčešće ih jedu oni koji ne znaju kuhati.

Najveća kazna za glupost je to što se ponavlja.

Bog je zabranio jedno drvo, a čovjek je uspio pogriješiti baš na njemu — talent je talent.

Glupost je vječna: počela je u raju i nikad nije protjerana.

Čovjek je jedino biće koje može pasti s brda i još se uvjeriti da je to bio plan.

Ljeto je sezona kad turisti sunčaju guze, a domaći cijene.

Proljeće donosi klice, ali i nove cijene.

Godišnja doba se mijenjaju, ali sezona kuknjave je vječna.

Godišnja doba se mijenjaju, ali sezona kuknjave je vječna.

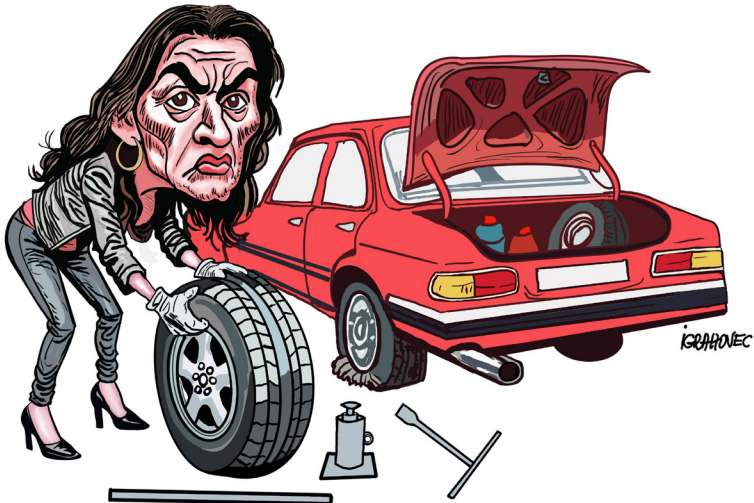
U Hrvatskoj se godišnja doba mijenjaju, ali sezona poskupljenja traje cijelu godinu.

Motivacija i mudrost

Dosljednost, ciljevi, razočaranja, hrabrost, unutarnja snaga. Aforizmi o karakteru, mudrosti, spoznaji, borbi i osobnom integritetu

Unesi radost u godine, ne godine u radost.

Sve što ti treba nosiš u sebi.

Dosljednost misli je glas djela.

Ako ciljaš visoko i promašiš, ciljaj opet.

Velika ostvarenja rađaju se iz bezbroj razočaranja.

Pamet je na odmoru, a šutnja na vlasti.

Kad pamet kapitulira, parole marširaju.

Onaj tko se boji vjetra, nikad neće naučiti hodati uspravno.

Onaj tko se skriva iza praznih riječi, otkriva sebe više nego što misli.

Sloboda je teška borba – zato je mnogi radije prepuste drugima.

Najveća mudrost kod nas je naučiti živjeti s kaosom — i pritom ostati dovoljno motiviran da se smiješ.

Najčvršća nit zajedništva puca tek kad je ljudi prestanu držati – nikad sama od sebe.

Tko nema svoj mali svijet, brzo završi u tuđem velikom kaosu.

Neki žele dominirati drugima jer ne znaju vladati sobom.

Najveći gubitnici često su oni koji su pokušali biti bolji od nas.

Najopasniji su oni koji vide neprijatelje posvuda – jer nikad ne primijete sebe u ogledalu.

Sjećanja su jedina imovina koju nitko ne može ukrasti, ali mnogi pokušavaju procijeniti koliko vrijede.

Tko šuti pred nepravdom, potpisuje vlastitu cijenu koštanja.

Najlakše je brisati tuđa sjećanja – vlastita su uvijek preteška za nositi.

Optimizam je divna stvar – dok ga ne počnu propisivati oni koji ga sami ne osjećaju.

U Hrvatskoj se i optimizam servira s dozom sumnje.

Sloboda izražavanja danas? Za čitanje ste bili spremni, ali pitanje je smijete li razumjeti pročitano.

Uže spasa najčešće pletu oni koji ga nikada neće držati u rukama.

Najlakše je govoriti o novcu kad ne osjećaš tuđu bol.

U društvu gdje se istina skriva, a laž promovira, jedino se cinizam osjeća kao kod kuće.

Najglasnije se zgražaju oni koji najduže šute.

Dan loših odluka traje dulje od kalendara.

Kad se istina ne uklapa u plan, proglašava se napadom na državu.

Kad se klupko počne odmotavati, obično se otkrije da je netko cijelo vrijeme držao kraj konca.

Sustav je pravedan: svima jednako uzme, samo nekima još i doda.

Najbolji dokaz da sustav funkcionira je kad se nitko ne usudi pitati kako.

U zemlji gdje se pasivnost vrlina, vlast najviše voli birače koji šute.

“Ako zvuči razumno — odmah ga diskreditiraj!” (Službeni slogan)

Čovjek se najlakše izgubi kad misli da zna točno kamo ide.

Najveći luksuz današnjice je mirna glava — a najskuplja valuta živci.

Savjet za preživljavanje: Ako želiš reći nešto, razmisli dobro dva puta. A onda, ako i budeš siguran, ipak nemoj.

Najkraći put do cilja ponekad je najteži.

Lijenost nije mana, nego sofisticirani sustav procjene rizika.

Najveće prepreke u životu često su udaljene točno preko ceste.

Najlakše je odgoditi život pod izgovorom da se pripremaš za njega.

Svaka odluka o promjeni traje točno onoliko koliko i prvi sljedeći poriv da odustaneš.

Najveći luksuz je dan bez obaveza, a najveća kazna dan s vlastitim mislima.

Čovjek može preživjeti sve — osim vlastitog rasporeda.

Najbolje priče nastaju iz najgorih odluka.

Najbrži put do mržnje vodi kroz vrata na kojima piše “ostavi mozak ovdje”.

Kad se jezik pretvori u oružje, govornik uvijek bude prva kolateralna žrtva.

Teorija bi rado zasukala rukave, ali Praksa joj svaki put sakrije rukavice — zato posao ostane nedirnut.

U zemlji kratkog pamćenja najduže traju oni koji računaju na tuđu amneziju.

Hrvatska je zemlja u kojoj se na sve navikneš — dovoljno je vremena i dovoljno kave.

Tko nema svoj mali svijet, brzo završi u tuđem velikom kaosu.

Osvrt na knjigu kolege Ivana Grahovca moguće je napisati jer je autor pogodio cilj na onaj jedini mogući način, a nije promašio na onih ostalih mogućih sto načina. Ali napisati cjelovit osvrt na samog kolegu Grahovca – nemoguća je misija. Naime, radi se o čovjeku koji stiže odasvud i ima ga svugdje u vremenu i prostoru gdje pisana riječ nešto znači. A s njim zajedno, znači puno. O njegovom pregalaštvu, njegovim knjigama, časopisima, njegovim crtežima, novim križaljka, a posebno okruglim književnim stolovima - pisat će njegovi biografi.

Ispred mene na računalu je upravo posljednji aforizam iz trenutačno njegove najnovije zbirke „1000 misli – jedna istina“ koja će ugledati svijetlo dana u praskozorje 2026. godine.

Davno mi je jedan pametan profesor, drug iz djetinjstva, preporučio - prvo pročitaj sadržaj knjige, a onda sve ono što ide uz nju. Ne dozvoli da bilo čije mišljenje utječe na tvoj sud. Onda pročitaj ostalo i uvjeri se koliko se tvoje promišljanje slaže s priloženim tekstovima. To preporučujem i vama.

Po meni, i ova treća knjiga aforizama, a jedanaesta, uzevši u obzir klasičnu i haiku poeziju, jasna je, sveobuhvatna, hrabra, a na momente i bolna. Dobili smo ponovo aforističara - dijagnostičara, koji je u javnoj operacijskoj sali pogođen ljudsko i posebno hrvatsko društvo i secira uputom sve njegove bolesti i nedostatke, zahtijevajući od kirurga da djeluje. To je Ivan, bez ostatka, kakav je na primjer i u svom „Apolonu“. Bez imalo ustezanja, vodi nas kroz Zbirku od poglavlja do poglavlja na tom poslužavniku na kojem traži da u kristalno jasnoj čaši ne pliva njegova i naša žuč, već možda dobra vinska kapljica, ako već ne možemo bogovima s Olimpa ukrasti

nektar kao što je Prometej ukrao vatru.

Ustvari, za sve je kriv malo stariji tata od Leca, Hipokrat i njegove medicinske dijagnoze, pa je u Teoriji aforizma, Andrew Hui definirao aforizam kao “kratku izreku koja zahtijeva tumačenje.” Još bolje ako tumačenje nije uopće potrebno, jer liječnik je liječnik i do dana današnjeg autoritet koji se ne propituje.

U ovoj svojoj Zbirci, autor nije pomeo ni Hipokrata ni Huia, ali se oštro i pametno obračunava s njihovim kolegama, i to ne onim znojnih čela u operacijskoj sali, već s onima koji iz nadgradnje kroje sudbinu i njima i nama. I tako od jednog do drugog segmenta društvenog života u kojima su znanje, praksu i poštenje zamijenila prazna obećanja, totalna neučinkovitost i prsti u pekmezu faca iz prilježničkih kadrovskih, političkih križaljki.

Kao i kod njegovih karikatura, važno je stati i zamisliti se nad svakim njegovim izričajem. Nije ni nacrtano i napisano zbog ljepote, iza svake crte ili slova stoji poruka. Poruke su u nekim vremenima značile mnogo, stvarale kritičnu masu i prisiljavale društvo da se mijenja. Taj zadatak naš kolega u mjeri vlastitih mogućnosti ispunjava u cijelosti i umom, srcem i dušom.

Ne bori se on protiv vjetrenjača, njegovi su ciljevi sasvim jasni. Naposljetku, uvjerit ćete se u to od prvog do posljednjeg aforizma kad zatvorite korice njegove knjige. I ostavite je negdje pri ruci.

Emil Strniša Cipalov

Recenzija zbirke aforizama **1000 misli, jedna istina** Ivana Grahovca

Kad me kolega Ivan zamolio da napišem par riječi u svezi njegovog najnovijeg uratka, treće zbirke aforizama **1000 misli, jedna istina** to sam uradio baš s guštom, iskazujući time i poštovanje uvaženom kolegi.

Aforizmi su tematski podijeljeni u 9 kategorija i kroz njih je obrađeno sve ono čime se čovjek u životu susreće. Tu su neizbježne politika, ekonomija, svakodnevnica umirovljeničkog života, domoljublje, povijest, socijalni statusi, priroda, uvijek potrebna mudrost, a sve to začinjeno ljubavlju.

U zbirci je 620 aforizama tako da svatko može pronaći nešto za sebe, a po brojnosti se posebno ističe drugo poglavlje **Politika društvo i korupcija** što obzirom na njegov podnaslov i ne čudi.

Naslov zbirke je pomno odabran i sam po sebi je zgodan aforizam koji definira čitavu životnu filozofiju jer zaista kad pogledate 1000 je različitih razmišljanja, istina je uvijek samo jedna. Vidi se da autor podjednako dobro vlada svim temama, a njegovo bogatstvo razmišljanja donosi nam pregršt mudrosnica i osmislica.

Lakoćom pisanja Ivan vješto šalje istinsku poruku, stvarnost priča kroz satiru ali u granicama da nikoga ne uvrijedi.

Svestranost našeg autora se potvrđuje podjednako dobrim vladanjem kistom i perom svrstavajući se tako među one rijetke osobe koje ravnopravno možemo smatrati iznimnim aforistom, humoristom i karikaturistom.

Autor je naime sam i vizualno ukrasio zbirku pa tako nalazimo uz ilustraciju naslovnice i 9 njegovih karikatura/ ilustracija, u pravilu onoliko koliko je i tematskih poglavlja.

Ivan je i veliki entuzijasta koji u svojim „najboljim godinama“ promovira humor, objavljuje između ostalog digitalne zbirke humoreski i osnivač je već etabliranog međunarodnog humorističkog časopisa Apolon koji je u trenutku pisanja ovih redaka zaživio i svoje 13. izdanje. I što je meni osobno drago Ivan pokušava očuvati kulturnu baštinu svoga kraja kako pisanom formom tako i njegovanjem narodnih običaja.

Kroz autorove zapise progovara godinama sakupljano iskustvo pretočeno u pomno odabrane rečenice koje isti nesebično dijelim čitavom širinom svoj duše.

Kažu kako je smijeh lijek, zato dragi moji liječite se uz Ivanove misli, ali ne pretjerujte kao i sa ostalim medikamentima. Odložite ovu zbirku negdje na dohvat ruke i svaki put kad se želite oraspoložiti pročitajte par redaka, uspjeh je zagarantiran, provjereno.

Kad bi analizirali svaki njegov aforizam ponaosob onda bi ova knjiga imala barem duplo stranica. To ostavljamo vama na radost dok budete uživali u ovom kompletu mudrosnica. Izdvojit ću nekoliko njih, odabranih onako nasumice tek da van dočaram atmosferu unutar korica zbirke.

Ja kao čovjek s mora posebno naglašavan aforizam u kojem se spominje moj Split: *Bijeli lancuni u Splitu više govore od saborskih govornika*. Za one koji ne znaju lancuni su plahte, a bijela boja ne znači predaju, dapače. Takav je i naš Ivan, one se ne predaje već nas svojim djelima osvaja, razgali nam dušu i srce.

Autor kaže: *Tko stalno čeka pravi trenutak, obično ga prespava*, dragi moji zato ne čekajte, prelistajte ovu zbirku i razmislite o njenim porukama, pravi je trenutak za to.

Nadalje imamo zgodnu smišljenicu: *Kad politika zaspja, narod ostane u mraku*, pa dragi moji upalite lampice izađite barem kroz ove aforizme malo iz tame svakodnevnice

Zbirka završava aforizmom: *Hrvatska je zemlja u kojoj se na sve navikneš — dovoljno je vremena i dovoljno kave*. Istina ljudi, vremena još uvijek ima ako ga pametno iskoristiš, zato skuhajte kavicu, knjigu u ruke i uživajte.

Nadaan Dumanić

„1000 misli, jedna istina“ treća je knjiga satire hiperaktivnog „penzića“ Ivana Grahovca. Ivan nas jednostavnim jezikom vodi kroz životne izazove, osvrćući se bez ustručavanja na svaku prepreku na koju se htio-ne htio spotaknuo. U glavnini ove zbirke prevladavaju gnome i satirične mudrosti prošarane pokojom kozerijom odnosno maksimom. Grahovec vješto ironizira društvene pojave naglašavajući pritom svu nepravdu s kojom je suočen prosječan hrvatski građanin, preciznije umirovljenik.

Puno je tu cinizma i razočarenja skupljenog godinama iskustva i borbe za vlastitu egzistenciju. Ton Ivanovih misli je ironičan, zajedljiv, katkad podrugljiv ali brutalno iskren i „neglumljen“. *Lift, ključevi i susjedi znaju biti velika nevolja*, tvrdi Grahovec u jednom svom aforizmu. Pesimistički prizvuk osjeti se i u aforizmima: *Kod nas se optimizam mjeri u promilima, a pesimizam u tonama; Statistika je čudo: možeš gubiti stanovnike a svejedno slaviti pobjedu i Budućnost na kredit, prošlost u zalog – to je recept za nestanak naroda*. Fobija usmjerena prema onima na vlasti vrlo je naglašena pa politički motivirane mudrosti prednjače nad ostalima, poput ovih: *Najbrži rast u državi je rast samopouzdanja političara; Politička scena je reality show bez kraja, ali s odličnim nagradama za sudionike te Saborska mirovina na jedan dan – najkraći radni staž s najdužim trajanjem*. Autor se ne libi uroniti u blatnu kaljužu kao srž problematike, on neće samo pecnuti već jasno upozoriti, prozvati i opomenuti nedodirljive „zaslužnike“ za ovo što imamo (ili smo mogli posjedovati). To je dokaz Ivanove izuzetne moći promišljanja, zdravog razuma i oštre pisaljke (odnosno tipke) unatoč vremenosti kojom se ponosi. Grahovčeva satira pogađa mete u centar, strelice su mu natopljene gorčinom, ali bez obzira na tu činjenicu njegov se mali čovjek kao personifikacija patnika izdiže poput Pegaza i na kraju postaje pobjednik veselo mašući krilima slobode i pravde.

Ivan nije zaobišao ni ekonomsku situaciju većine naših žitelja te je upozorio na malverzacije i korupciju. U tom duhu i piše sljedeće sentence: *Proračun je kao slavina – dok curi, svi peru ruke te Institucije najviše vole građane koji ne postavljaju pitanja*. Domoljublje je ipak rak-rana prošlosti, sadašnjosti i budućnosti. Zato na mahove ljutiti Grahovec kritizira nedovoljnu brigu za branitelje i pijetet koji su nam s godinama od svršetka Domovinskog rata ishlapjeli, pa piše: *Suverenost se ne prodaje – ona se gubi šutnjom ili Domoljublje je najglasnije kad se raspravlja uz kavu, a najtiše kad treba nešto napraviti odnosno Kad se prošlost koristi kao štiti, sadašnjost ostaje nezaštićena*. Stoga svi trebamo postupiti prema Ivanovom savjetu s kraja knjige *Tko nema svoj mali svijet, brzo završi u tuđem velikom kaosu i ostati svoji*.

Iako sam očekivao da će muško-ženski odnosi biti solidno popraćeni brojnošću u knjizi zbog Ivanovog šarma i elokvencije, zapazio sam ih tek nekoliko i u svakome se ljepši spol veliča pa pohvaljujem aforizam *Ljepota žene je hrabrost da učini nemoguće*. Sve u svemu, Grahovec nam i ovom knjigom nudi mentalnu hranu za vrijeme koje dolazi. Trebat će nam!

Dražen Jergović

IVAN GRAHOVEC rođen je 1946. u Mačkovcu. Postolar po zanimanju, kojega je životni put nosio posvuda svijetom, da bi na kraju otkrio sebe kao strastvenog pjesnika po evokaciji.

Do sada objavljene knjige:

1. MINOLI CAJTI, zbirka pjesama na kajkavskom, 2018.
2. ŽIVLJENJE TEČE, zbirka pjesama na kajkavskom, 2018.
3. MEĐIMURSKA REČ, zbirka pjesama na kajkavskom, 2019.
4. BISER SI MOJ, zbirka pjesama na standardu, 2020.
5. OTVORENA DUŠA, zbirka pjesama na standardu, 2021.
6. ŠARENI HAIKU, haiku na standardu i kajkavskom, 2021.
7. SUTON, zbirka pjesama na standardu, 2022.
8. AFORIZMI BEZ CELOFANA, aforizmi, 2022.
9. BEZ VEZE SA VEZOM, aforizmi 2024.
10. DOĐI NA KAVU, zbirka pjesama na standardu, 2024.

Aktivno sudjeluje na pjesničkim recitalima i promocijama.

Pjesme su mu objavljene i u satiričkom listu „PIKAČ“ iz Preloga, „ZLATNA SMOLIGA“ iz Maloga Mihaljevca, humoristično-satiričkom e-magazinu „Uh!Aha“, humorističko-satiričkom e-časopisu „APOLON“, humorističko-satiričnom listu „SRAKA“, MEĐIMURSKIM NOVINAMA, SBPeriskopu, časopisu „KVAKA“, „KAMPUS 24/7“, u „News Networku“ i „IWA BOGDANI-ju“. International Writers Association - IWA “Pjetër Bogdani” među- narodno je udruženje pisaca sa sjedištem u Bruxellesu i Prištini.

Uređuje i objavljuje elektronske knjige, a pokretač je i **glavni urednik časopisa “APOLON”**

Uglazbljene su mu i TRI pjesme:

MARICA, izvedena na festivalu „MED MUROM I DRAVOM“ u Prelogu

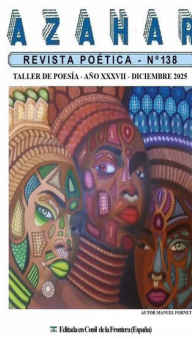
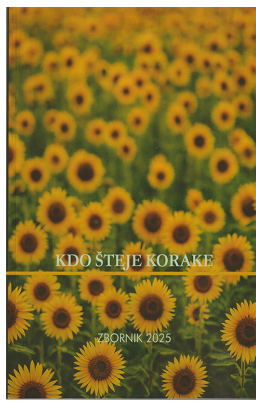
KLET i LJUBAV MED NAMI u Adamovcu na festivalu „PO DRAGOME KRAJU“.

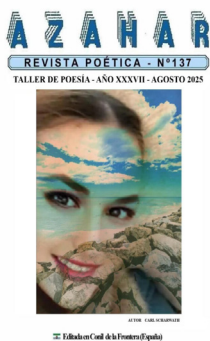
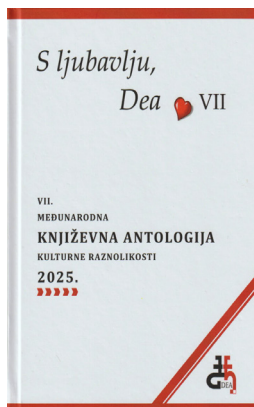
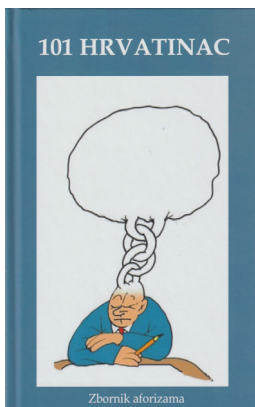
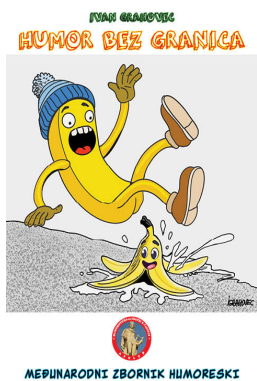
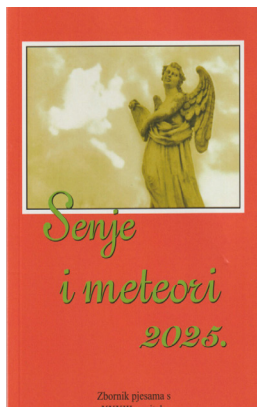
Uz veliki broj zahvalnica dobio je i posebnu pohvalu za knjigu „ŠARENI HAIKU“.

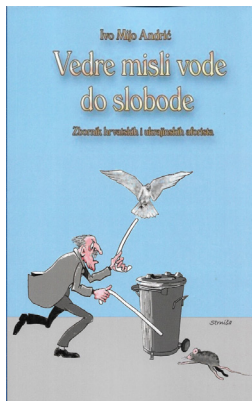
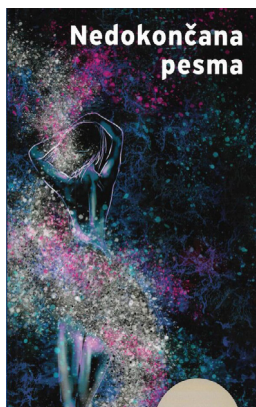
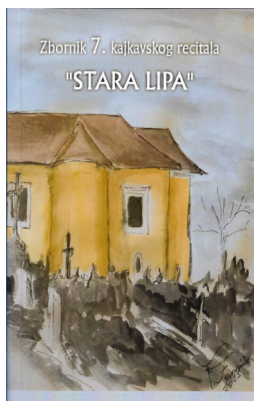
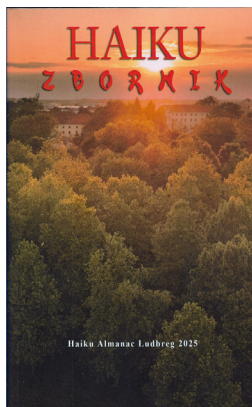
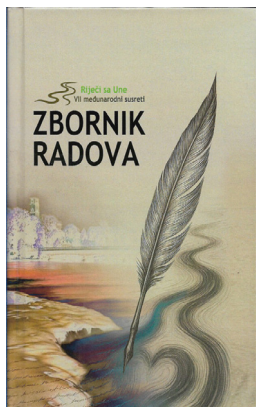
Ivan Grahovec se već više od 30 godina bavi još jednom svojom velikom ljubavlju, FOTOGRAFIJOM, i to vrlo uspješno.

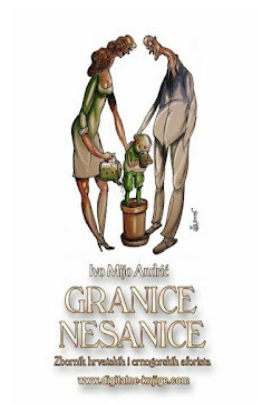
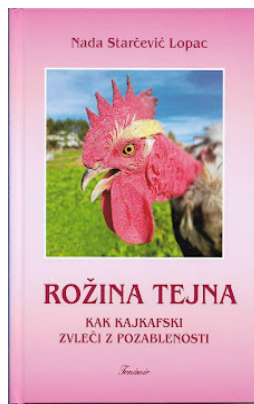
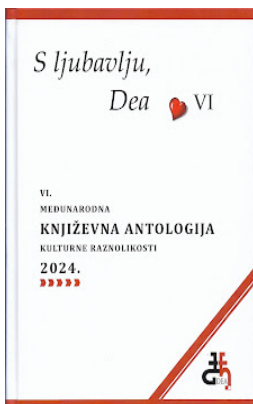
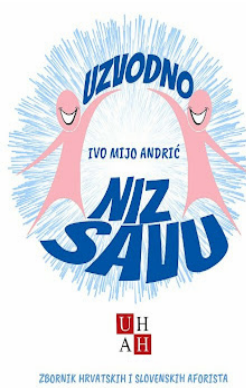
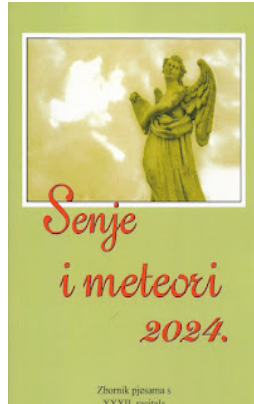
Član je: „Varaždinskog književnog društva“, Varaždin, i „Udruge hrvatskih aforista i humorista“ Zagreb-Split.

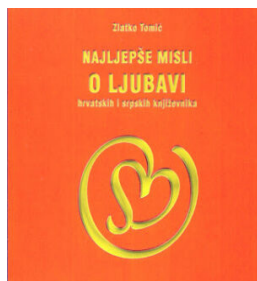
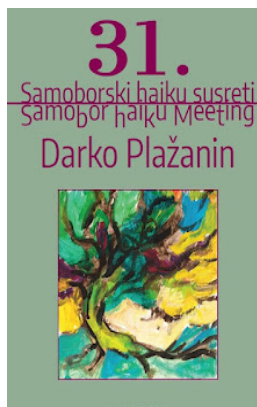
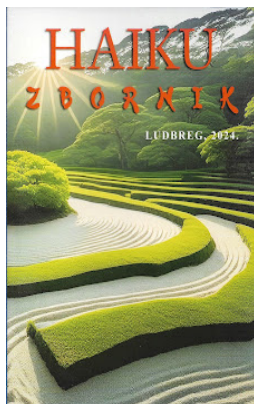
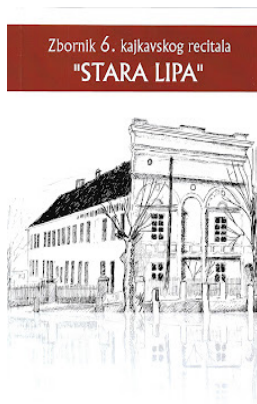
Mojih “prvih” 100 zbornika:

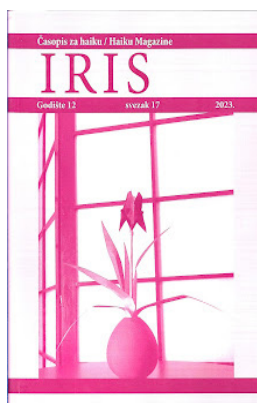
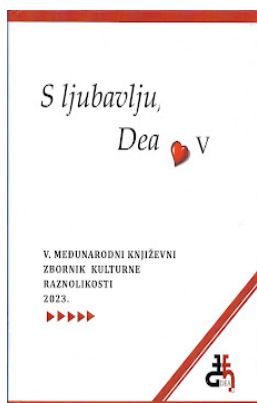
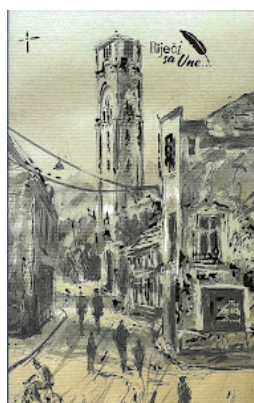
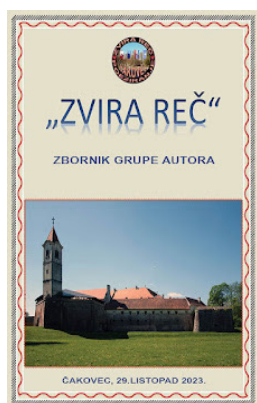
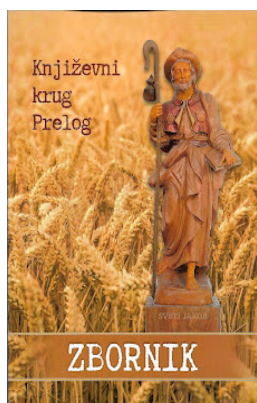
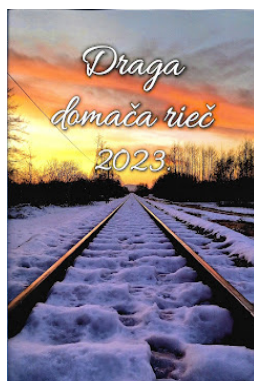

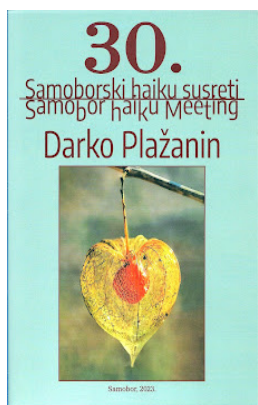
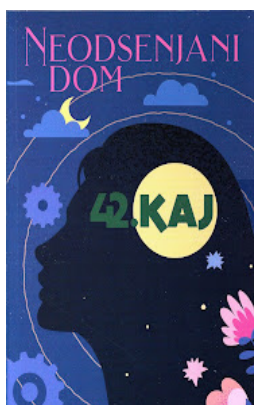
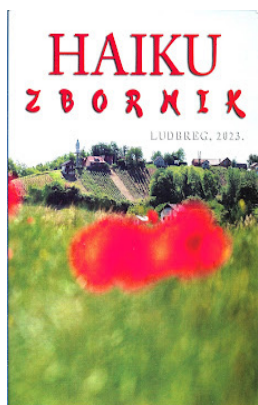
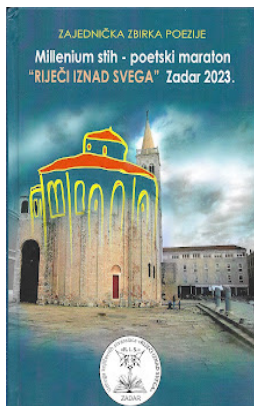
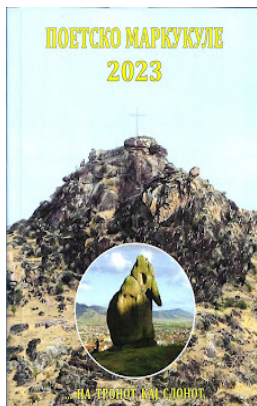

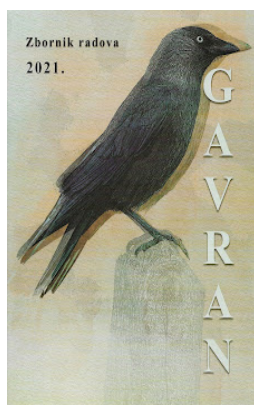
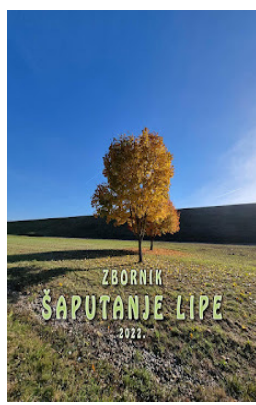
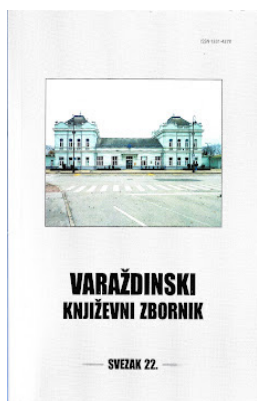
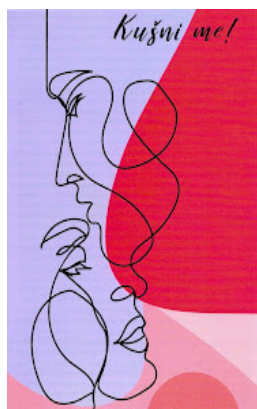

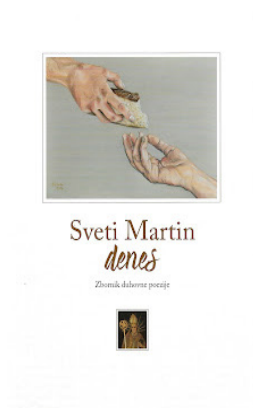
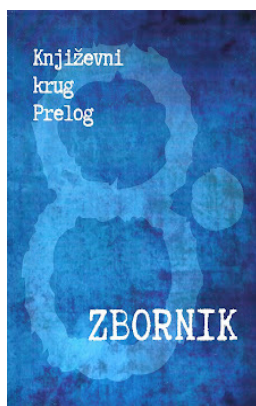
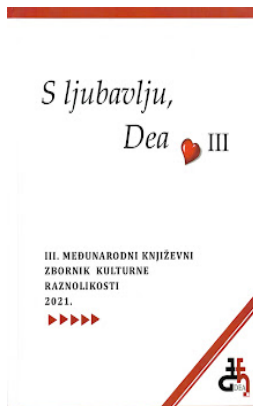
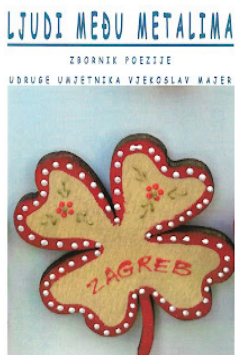
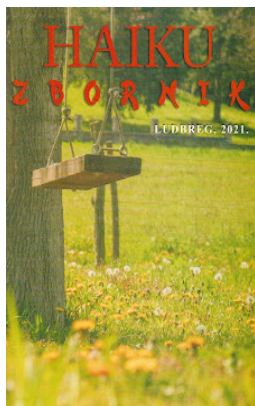

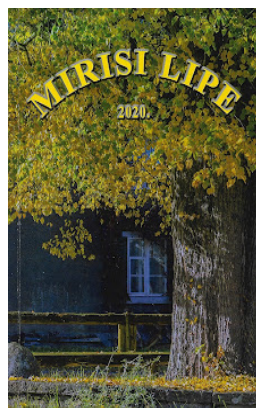
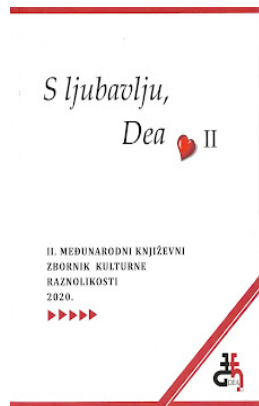
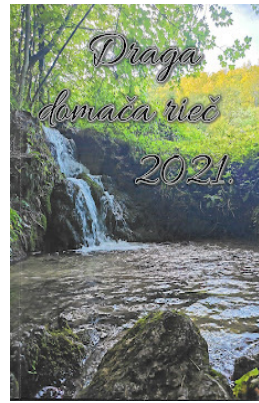
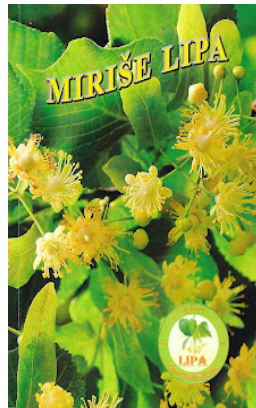
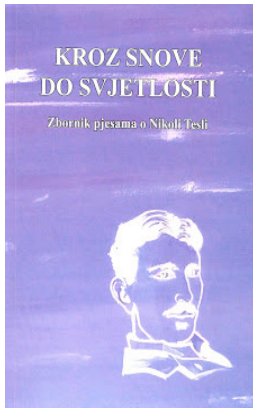

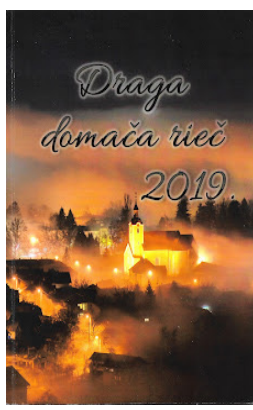
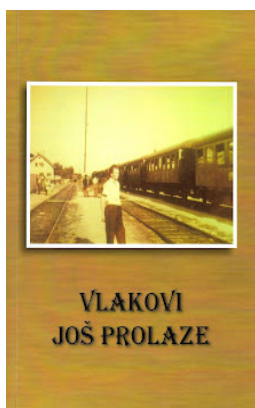
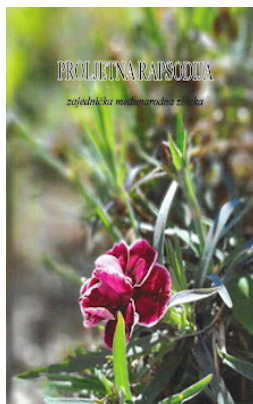

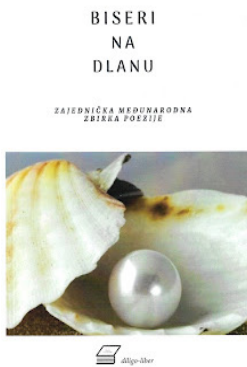

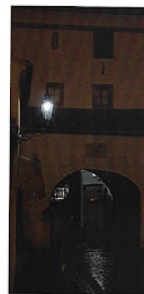

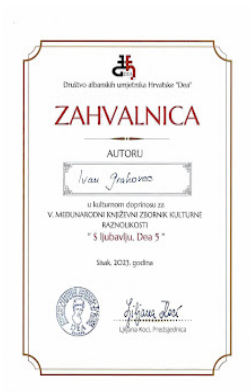
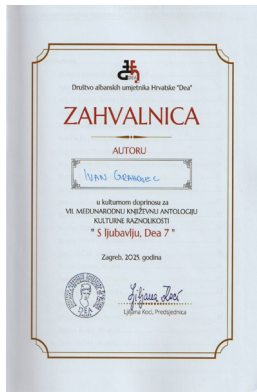
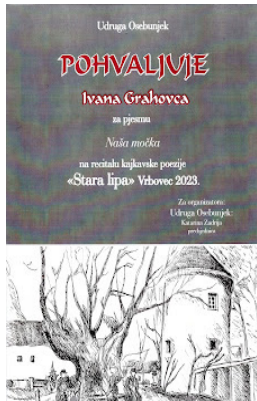
M
A
J
E
R
O
V
C
I
Z
A
G
R
E
B
U

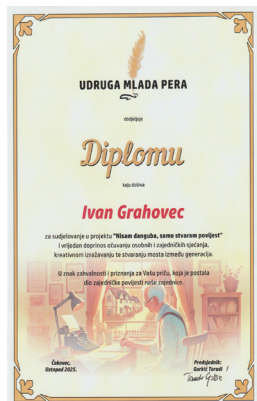

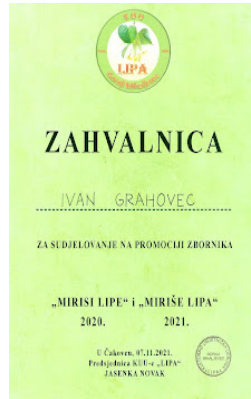
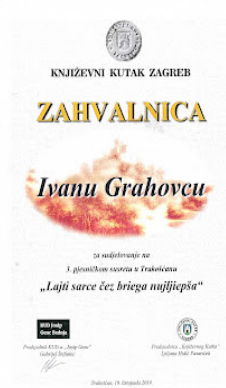
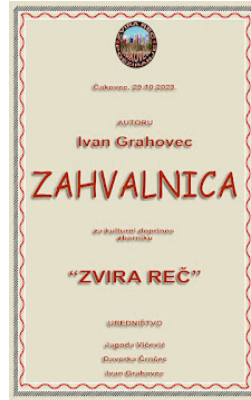
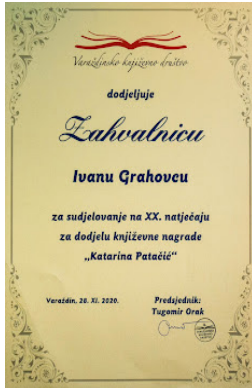
udruga umjetnika
VJEKOSLAV MAJER

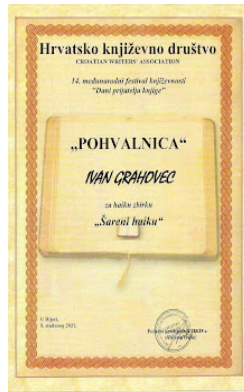

Moje zahvalnice pohvalnice, priznanja i certifikati:

Thank you for your participation!

